

Пет разлога зашто ћете волети Мирабел...

Мирабел је магична
и помало непослушна.

Мирабел је пола вештица
а пола вила, и потпуно је несташна!

Воли да прави
напитке помоћу свог
путног сета!

Има малог змаја
који се зове Вајолет.

Мирабел обожава да распламса
искрице несташлука
где год се појави!

★

★

Шта бисте волели да
видите у прихватилишту
за магична створења?

★

★

Лептилоне, а то су слонови
са крилима лептира.
- Семјуел

★

★

Магичну лисицу с ватреним репом.
- Роза

★

Циновско двоглаво штене са
великим чупавим репом.

- Лола

Огромног змаја кога могу
да јашем.

- Ајрис

Бебу дугиног једнорога.

- Попи

Светлећу муну.

- Алекс

Чудовиште из Лох Неса.

- Хари

Породично стабло

Моја мама,
Серафина Старспел

Мој брат,
Вилбур Старспел

Мој тата,
Алвин Старспел

вајолет

Ја!
Мирабел Старспел

Илустровао Мајк Лав, на основу оригиналних цртежа
Харијет Манкастер

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
MIRABELLE AND NAUGHTY BAT KITTENS
Copyright © Harriet Muncaster 2022

Mirabelle and Naughty Bat Kittens was originally
published in English in 2022.
This translation is published under arrangement with
Oxford University Press.
Translation copyright © 2023 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04726-4

Из света

ИСИДОРЕ МУН

МИРАБЕЛ

И НЕСТАШНИ ВАМПИРСКИ МАЧИЋИ

Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

 Вулканчић

Прво поглавље

Био је сив и облачан четвртак по подне у
Вештичјој школи за девојчице и оспођице
Караконцулић. Киша је довала по
прозорима учионице и ја сам се најежила
од одушевљења. Волим дивљу олујну
вожњу кући на својој метли!

„Не заборавите“, рекла је госпођица
Караконцулић док смо паковали ранчеве.

„Сутра морате бити овде на време због школског излета. И побрините се да се адекватно и удобно обучете.“

Наравно да нисам заборавила! Чекала сам овај излет читаву вечност! Идемо у прихватилиште за магична створења, дубоко у шуми! Ту ће бити разних врста спасених магичних створења, које никада раније нисам видела. Прихватилиште брине о њима док се не опораве и не ојачају довољно да се врате у дивљину.

„Једва чекам да видим мајмуне-гоблине, познате као метлин реп“, рекла је моја најбоља другарица Карлота, док је затварала перницу. „Биће тако слатки!“

„Ја се надам да ће бити неки вампирски мачићи!“, узвикнула сам.

„О да!“, сложила се Карлота.

„Никад раније нисам видела вампирске
мачиће!“

„Ни ја!“, рекла сам.

Вампирски мачићи су у ствари слепи мишеви-мачке. Имају оштре очњаке и крила слепог миша тако да могу да лете. Вампирски мачићи су много већи од обичних мачића и увек имају црно или љубичасто крзно. Понекад пругасто. Они су моја најомиљенија створења од свих о којима смо учили овог полугодишта, и изабрала сам да цео мој школски пројекат буде о њима.

„Надам се да ће тамо бити и неких циновских паукова!“, рекла је вештица по имену Лавинија, позади из задње клупе.
„Обожавам страшне мигољаве паукове!“

Мало ме је прошла језа. Већина вештица

се не плаши паукова. У ствари, оне их једу на тосту за доручак! Али ја сам само једну половину вештица (другу сам вила). Паукови ми не сметају (све док нису неки циновски!), али заиста не волим да их једем!

Сви у мом разреду знају да сваког дана доносим специјалну ужину – кутију пуну вилинске хране. Понекад ме Лавинија, која делује фино, а заправо је злоћа, задиркује због тога, али није ме брига! Вилински сендвичи с медом су много укуснији од тоста с пауковима!

Таман сам закопчала ранац и кренула кући, када ме је госпођица Караконџулић позвала.

„Мирабел Старспел!“, рекла је.
„И Карлота Кобвеб. Волела бих да
попричам с вама пре него што напустите
учионицу, молим вас.“

Моје узбуђење је наједном потонуло
као да ми је камен бућнуо на дно стомака.

„Шта смо сад урадиле?“, тихо сам
упитала Карлоту, док је остатак разреда
полако напуштао учионицу и одлазио кући.

Већ смо се лагано приближавале
столу госпођице Караконцулић и Карлота
је само слегнула раменима.

„Можда је приметила да смо брљале
с напицима јутрос на часу?“, прошапутала
је Карлота. „Уз то, ТИ си случајно обојила
руке у љубичасто!“

Брзо сам сакрила руке иза леђа.

„Или је то зато што су се Вајолет и Мрки јурили и гуркали све време на тесту из бацања чини?“, додала је.

Вајолет је змај, мој љубимац, а Мрки је Карлотино свиленакasto црно маче. Они воле да се играју заједно, али често ометају цео разред за време часова. Госпођица Караконцулић стално говори Карлоти и мени како морамо прописно да дресирамо своје љубимце.

„Ох... да“, рекла сам, нервозно грицкајући усну.

Учионица је сада била празна. Госпођица Караконцулић је стајала крај

свог стола и изгледала је тако

високо, шиљато и импозантно.

Очи су јој биле две сјајне црне
рибизле које су трептале гледајући нас.

„Мирабел Старспел и Карлота
Кобвеб! За вас две заједно постоји само
једна реч – невоља!“

„Молим?!“, промуцала је Карлота,
трудећи се да изгледа што
недужније.

Ја ништа нисам рекла.

Јер је то на неки начин била истина. Карлота и ја никада нисмо намерно несташне, али некад се ствари саме отму контроли и тако завршимо у невољи.

„Мислите да нисам видеела како правите неред на часу с напицима јутрос?“, питала је госпођица Караконџулић. „Или да кришом правите петље у ваздуху на часовима летења? Или да пуштате љубимце да се ваљају по поду на тесту из бацања чини?“

Гледала сам у под и осетила како црвеним.

„Па, видеела сам!“, рекла је госпођица Караконџулић! „Обе сам видеела!“

Строго нас је гледала својим тамним вештичјим очима. Дрхтала сам.

Шта госпођица Караконцулић овим разговором жели да нам каже?

Да ли ће нам дати укор? Натерати нас да очистимо све прљаве котлове за напитке без магије?

„Раздвојићу вас!“, рекла је госпођица Караконцулић. „Сутра на школском излету бићете у пару са неким другим вештицама.“

„Не!“, отело ми се.

„Али...“, заустила је Карлота.

„Нема али“, рекла је госпођица Караконцулић. „Карлота, ти ћеш бити у пару са Хејзел, а ти, Мирабел, са... Лавинијом.“

„Са Лавинијом?“, цикнула сам.

„Да“, одвратила је госпођица

Караконџулић и могла сам да приметим како се лукаво осмехнула. Госпођица Караконџулић зна да се Лавинија и ја не слажемо баш најбоље!

„Лавинија ће имати диван утицај на тебе, Мирабел“, рекла је.

„А самим тим, ти и Карлота нећете моћи да изазовете никакву штету заједно.“

„Али“, заустила сам, „Лавинија није нимало заб...“

Госпођица Караконцулић ме је прострелила погледом и ја сам заћугала, не усуђујући се да завршим реченицу. Госпођица Караконцулић не мари за забаву. Она је, убеђена сам, алергична на забаву. И тако сам, уместо свега што сам желела да кажем, само дубоко удахнула.

„Па, видимо се сутра“, рекла је госпођица Караконцулић. „Немојте да касните!“

Карлота и ја смо напустиле школу и запутиле се ка дворишту. Киша је и даље падала и небо је било тамно. Тако сам се радовала дивљој олујној вожњи